

Mevlid Kandili

Musa Ebu Cafer

20 Mar, 2019

<https://ilimvecihat.com>

بسم الله الرحمن الرحيم

Kutlu doğumun habercisi olarak tanımlandığı ve “*Mevlid-i Nebi*” olarak da anılan Mevlid Kandili, tarihte ilk kez Mısır’da kutlandı, “*doğum, doğum yeri ve doğum vakti*” anlamlarına gelen mevlid kelimesi, Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in doğumunu anlatmak için kullanılıyor. “*Mevlid-i Nebi*” olarak da anılan ve Türkiye’de Mevlid Kandili olarak anılan bir gecedir. Neler olduğu ile ilgili olarak Rasûlullah’ın doğduğu gece hakkında birçok rivayetler mevcuttur. Bazı kutsal sayılan ateşlerin sönmesi, yıldızların kaybolması, bazı doğa olaylarının meydana gelmiş olması, vs... gibi. İslam’ın mesajlarını halka sunan son peygamberimiz Hz. Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in doğumunu anma ve kutlamak için düzenlenen törenler, tarihte ilk kez Mısır’da Fatımiler döneminde başladı. Çok geçmeden Eyyubiler tarafından da benimsenen kutlama programlarında çeşitli törenler ve şenlikler yapıldı. Osmanlılar döneminde “*mevlid merasimi*”ne ayrı bir ehemmiyet verildi. Osmanlı’nın ileri döneminde “*Mevlid Alayı*” diye anılan muhteşem merasimlerde şeyhülislâm, vezirler ve diğer askerî ve mülkî erkân, büyük müderrisler, belli bir düzen içinde Rebûlevvel ayının 12’sinde Sultan Ahmed Camii’nde yerlerini alırlardı. Padişahın gelmesinden sonra vaazlar verilir, mevlidhanlar tarafından Süleyman Çelebi’nin yazdığı Vesîletü’n-Necât’ı, bilinen yaygın adıyla Mevlid’i okunur ve bu esnada Medine’den getirtilen hurmalar cemaate ikram edilirdi.

Mevlid törenleri daha sonra yaygınlık kazanarak günümüze kadar devam etti. Esasen Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in doğum yıl dönümünü kutlama maksadıyla başlayan mevlid töreni giderek, Kadir, Mi’rac, Regaib ve Beraat gecelerinde veya sünnet, evlenme, ölüm, deprem gibi önemli olaylar vesilesiyle yapılmaya başlandı ve toplumsal gelenekte yer alan önemli bir dini-kültürel öge oldu.

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in doğum gününü kutlamanın Kur’an ve Sünnet’ten hiçbir delili yoktur! Şeyh Muhammed bin Salih el-Useymin kendisine Mevlid-i Nebvî’yi kutlamanın hükmü sorulduğunda, o şöyle cevap vermiştir: Birincisi: Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in doğduğu gece kesin olarak bilinmemektedir. Aksine günümüzdeki bazı tarihçiler, Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in doğduğu gecenin Rebûl-Evvel ayının 9. gecesi olduğu ve 12. gecesi olmadığı gerçeğine varmışlardır. O halde 12. gece yapılan kutlamanın tarihî yönden hiçbir dayanağı yoktur. İkincisi: Mevlid-i Nebvî’yi kutlamanın dînî yönden de hiçbir dayanağı yoktur. Çünkü Mevlid-i Nebvî’yi kutlamak Allah (*azze ve celle*)’nin dîninden olmuş olsaydı, Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bunu yapardı veya ümmetine bunu bildirirdi. Eğer Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bunu yapmış veya

ümmetine bildirmiş olsaydı, bu kutlama günümüze kadar hadis kitaplarında korunmuş olurdu.

Evet Şeyh Muhammed Bin Salih el Useymin (*rh*m)'ın dediği gibi mevlidi şerif okumanın sünnette bir dayanağı yoktur. Sünnette olmayan bir şeyi din adına yapmak bid'at kısmına girer. İmam Müslim'in Aişe validemizden aktardığı hadiste Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) efendimiz şöyle buyurmaktadır: **“Kim, işimizde (dinimizde) olmayan şeyi ortaya çıkarırsa o reddedilir.”**

Ashabı kiramın imanı bizim imanımızdan daha kuvvetli idi. Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i bizlerden şüphesiz daha çok severlerdi. Bizlerden daha çok takva sahibi idiler. Eğer mevlid kandilini kutlamak güzel bir iş olsaydı şüphesiz onlar kutlardı. Ama ne onlar, ne onlara güzellekle tabi olanlar nede onlara güzellekle tabi olanlar yani ne sahabe, ne tabiin nede etbai tabiin mevlidi şerif kutlamadılar ve merasim şeklinde okumadılar.

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i sevmek vaciptir. Rasûlullah efendimizi sevmeyen kişinin din ile alakası yoktur. Allah'ı Teâlâ, kendisini ve peygamberini sevmek ölçüsü olarak ona tabi olmayı belirlemiştir. Ali İmran suresinin 31. Ayetinde şöyle buyurmaktadır:

“Deki Allah'ı seviyorsanız bana tabi olun ki, Allah'ı Teâlâ sizleri sevsin ve günahlarınızı bağışlasın!”

Bir insanı sevmek, sadece onu övmek, ona çiçek takdim etmek ile ifade edilmez. Onu sevmek demek; ona yardım etmek, onu korumak, zor zamanlarında yanında olmak ve onunla sevinip onunla üzölmek demektir.

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i sevmek; ona benzemek, sünnetini taklit etmek, emirlerini yerine getirmek, yasaklarından sakınmak, şahsiyetini ehli beytini ve ashabını korumak demektir.

Kufe'den tabiinden bir adam sahabe olan Huzeyfe İbni Yemana (*r.anhu*)'ya dedi ki: Sen Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'i gördün mü?

Dedi ki: Evet gördüm.

Dedi ki: Eğer bizler onun asrında yaşamış olsaydık onun yerde yürümesine izin vermezdik. Boyunlarımızın üzerinde taşırdık.

Dedi ki: Yeğenim! Gerçekten böyle yapabilir miydin?!

Sonra ona Hendek savaşından bir kısısa anlattı.

"Hendek savaşında müşrikler bir ittifaka girmiş, on bin kadar savaşçı gelip Medine'yi muhasara altına almışlardı. Müslümanlar onlara karşı koyacak sayıda değillerdi. Muhasara bir ay kadar sürmüştü. Müslümanlar açlık yaşıyor karınlarına taş bağlamışlardı. Arkadan Yahudi kabilesi anlaşmayı bozmuş müşriklerle ittifak kurup arkadan saldırma ihtimali vardı. İçeride ki münafıklar Müslümanlara her an bir ihanet etme tehlikesi içindeydiler. Kadınlar ve çocuklar evlere doldurulmuş, erkekler savaş hattında düşmanı püskürtmeyle uğraşıyorlardı.

Dedi ki: "Hendek savaşında idik. Müşrikler bizleri muhasara altına almışlardı. O kadar soğuk bir geceydi ki bazıları yerde çukur açıyor ve soğuktan korunmak için içine giriyorlardı. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) dedi ki: "Müşriklerden kim bana haber getirecek? Ümit ederim cennette benimle beraber olacaktır.!" Bu sözü üç defa tekrarlamasına rağmen açlık, soğuk ve korku sebebiyle kimse kalkıp "Ben Ey Allah'ın elçisi" demedi. Sonra "Kalk ey Huzeyfe, git onlardan haber getir. Sakın onlara (kışkırtacak) bir şey yapma" dedi. Ben yere doğru pusmuştum. Ona itaat etmekten başka çarem yoktu. Sonra müşriklerin arasına girdim ve Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'e haber getirdim..."

Ashabı kiram Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'i annelerinden, babalarından, evlatlarından, eşlerinden ve herkesten daha çok seviyorlardı. Hatta kendi nefislerinden bile daha çok seviyorlardı. Her şeylerini İslam davası uğruna feda ettiler. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'i savaşlarda korumak için vücutlarını duvar yaptılar. Hedef oldular. Onlar kadar efendimizi seven yoktur. Onlar efendimizin sevgisini mevlüt okutarak göstermediler. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in getirdiğı dine sahip çıkarak, sünnetini yaşayarak ve her şeyleriyle onu koruyarak sevgilerini ifade ettiler.

Bizim dinimiz tamamlanmıştır. Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat etmeden dinin bütün küçük büyük demeden meselelerini ve hükümlerini açıkladı. Kuran'a ve sünnete sıkı sıkıya bağlanmamızı ve sonradan din adına ortaya çıkacak olan bid'atlerden uzak durmayı tavsiye etti. Eğer mevlüt okumak ve Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in doğumunu kutlamak güzel bir ameldir dersek o zaman Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in haşa bu dini eksik bıraktığı gibi bir düşüncüyü ortaya çıkarır ki buda Allah korusun çok tehlikeli bir düşünce olur.

Mevlüt okutmada ve tören düzenlemede yapılan münkerler vardır ki bunlara da değinmek gerekmektedir. Bu merasimlerde ikramlarda bazen israfa ve

gösterişe düşülmektedir ki buda dinimizde yasaklanmıştır. Kocası ölmüş bir kadının büyük bir mevlüt okutmak için bankadan faizli borç aldığını duydum. Bu merasimi yaptırmayanlar ölüye saygısız addedildiği için para bulamayan insanların bankadan faiz para almaları ne kadar felaket bir şey olduğunu düşünebiliyor musunuz? Dinimizde böyle bir şey olabilir mi?

Rasûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in sünnetine sıkı sıkı sarılmamız bize yeterlidir. Sonradan ortaya çıkan bidatlerden kendimizi korumalıyız. Dünya ve ahiret kurtuluşunu istiyorsak Kur'an ve Sünnet bizlere kafidir. Davamızın sonu yüce Allah'a hamd etmektir.